

An ornate, dark gold-colored frame with intricate carvings and a central oval mirror. The frame is surrounded by several large, vibrant red roses and smaller floral decorations. The background is a dark, textured surface.

a m a n d a
PIMEYDESTÄ
SYNTYNEET
a a l t o

a m a n d a a a l t o

PIMEYDESTÄ
SYNTYNEET

I

Muistan yhä kuinka astuin ensimmäistä kertaa sisään hänen taloonsa. Muistan kuinka se näytti minusta siltä, että se oli seisonut siinä samassa kohtaa satoja vuosia ja että se tulisi seisomaan siinä vielä satoja vuosia lisää. Muistan sen kylmät, narisevat puulattiat ja varjot, jotka viipyilivät raskaina sen hiljaisissa nurkissa. Muistan paksut samettiverhot, jotka roikkuivat raskaina ikkunoiden edessä kuin tummat aaveet. Muistan pitkin lampettia valuneet valkoiset kynttilät, jotka loivat huoneen sisällä ainoan illuusion valosta. Muistan ylöspäin kiertyvän portaikon ja tumman miehen hahmon, joka seiso i sen yläpäässä.

»Palvelijani päästivät sinut ilmeisesti sisään.« mies sanoi minulle ja hänen äänensä kaikui onttona tuon valtavan rakennuksen tyhjillä käytävillä. Ilma talossa tuntui painostavalta ja se takertui tiukasti kurkkuuni kun yritin puhua.

»Kyllä, paroni. Olen hyvin kiitollinen siitä, että otitte minut vastaan näin lyhyellä varoitussajalla.« sanoin miehelle ja nostin hieman kuluneen silinterihatun päästäni osoittaakseni kunnioitusta.

Nähdessäni miehen päällä huolellisesti valmistetun tummansinisen samettitakin, joka ulottui reilusti yli puoleen reiteen, yhtä hienosti valmistetun takkiin sopivan liivin, mustan silkkipaidan sekä kiiltävät mustat kengät tunsin häpeää omasta nuhjuisesta ulkomuodostani. Se paljasti rahallisen ahdinkoni ja sen tosiasian, että paroni Byron oli ainoa mahdollisuuteni nousta siitä kadottamatta viimeisiä itsetuntoni rippeitä.

Paroni laskeutui portaat alas luokseni, jättäytyen kuitenkin

yhtä rappusta minua ylemmäs kuin muistuttaakseen olevansa arvojärjestyksessä minua korkeammalla.

»Herra.. Astle?« hän kysyi sitten kuin varmistaakseen muistiko nimeni oikein – vaikkakin uskoin hänen varmasti muistaneen sen, sillä olimme olleet yhteydessä jo muutaman kerran kirjeitse ennen saapumistani Blackwood Parkiin.

»Kyllä.« vastasin hänelle ja silitin hermostuneesti silinterihattuni kulunutta lieviä. Jokin miehen olemuksessa sai minut tuntemaan oloni entistä levottomammaksi.

»Kertokaa, herra Astle, mitä voin tehdä vuoksenne? Kirjoititte minulle että tarvitsette apuani, jotta voitte kunnostaa Astlen tilaa sekä hankkia sinne lisää henkilökuntaa. Uskon tämän avun tarkoittavan rahallista apua?« paroni sanoi ja loi minuun lyhyen, arvioivan katseen.

Hänen ilmeestään tiesin, että ulkomuotoni puhui puolestaan. Se kertoi menneen ajan menestyksestä – arvokkuudesta, joka roikkui enää hiuskarvan varassa. Olin anellut apua jo monelta eri taholta ja aina minut oli käännytetty pois tyhjin käsin. Olin silti elänyt toivossa siitä, että sukuamme kunnioitettiin vielä, mutta suureksi pettymyksekseni olin joutunut poistumaan monen arvostetun miehen ovelta niin sanotusti häntä koipieni välissä, yksin haavojani nuolemaan. Tuo jatkuva nöyryytys oli viiltänyt syviä arpia sydämeeni ja sieluuni. Tiesin etten kestäisi enää yhtään vastaavanlaista kokemusta ja siksi minun täytyisi onnistua puhumaan paroni Byron puolelleni – tavalla tai toisella.

»Paroni.« aloitin niin kohteliaasti kuin kykenin.

»Kuten teille jo mainitsin, olen hyvin kiitollinen siitä, että otitte minut vastaan ja että olette valmis kuulemaan pyyntöni. Tiedätte ehkä sukuni taustan sekä tilamme historian? Jo pitkään ovat

esi-isäni asuneet näillä mailla ja sukumme vauraus on kukoistanut monista eri syistä, viime vuosikymmeninä lähestulkoon pelkästään puuvillan tuotannon kautta. Olemme omistaneet monia puuvillatehtaita ympäri maata, joista osa on nyt tietysti jouduttu myymään, osa sulkemaan. Viimeiset vuodet ovat olleet suvullemme raskaita, kuten olette ehkä kuulleet siitä tragediasta, joka meitä on lähivuosina koskettanut.«

Pysähdyin hetkeksi ja loin paroniin pikaisen, tunnustelevan katseen. Hänen ilmeensä ei ollut värähtänytkään kertomukseni aikana, mutta pystyin silti lukemaan hänen silmistään jonkinlaista hiljaista älykkyyttä ja tarkkaavaisuutta.

»Jatkakaa, olkaa hyvä.« hän sanoi sitten.

Vedin syvään henkeä ennen kuin jatkoin.

»Tämä uusi sairaus, tämä kirottu vitsaus joita lääkärit kutsuvat *koleraksi*, iski perheeseeni viisi vuotta sitten ja vei mukanaan kaikki paitsi minut. Se vei mukanaan myös vaimoni ja meidän syntymättömän lapsemme, jättäen minut ainoaksi perilliseksi Astlen tilalle. Saatatte ehkä tietää sen olevan suhteellisen suuri tila yhdelle miehelle hoitaa, enkä ole mennyt uusiin naimisiin, totta puhuen en tiedä menenkö enää. Joten kuinka jo mainitsitkin, tulin pyytämään teiltä rahallista apua, jonkinlaista lainaa, jotta voisin kunnostaa tilaa sekä hoitaa maita, jotka myös kuuluvat meille. Tarvitsen myös tilalle lisää henkilökuntaa. Olen kuullut että te – « tunsin kutistuvani paronin edessä mitä pidemmälle pääsin pyyntöäni.

Äkkiä päässäni pyörähti ja tunsin suurta halua poistua paikalta ja jättää taakseni *kaiken*. Kaiken sen kurjuuden, joka oli tuonut minut paroni Byronin eteen anelemaan rahaa kuin minkä tahansa kerjäläisen.

»Olette varmasti siis jo kuulleet, että olen auttanut joitain

niitä, ketkä ovat olleet samassa tilanteessa kuin te?» paroni kysyi sitten ja palautti mieleni takaisin keskustelumme. Hänen katseensa oli hyvin erikoinen, se oli täysin erilainen kuin mitä olin ikinä nähnyt kellään muulla. Siinä kyti jonkinlainen synkkä tuli enkä ollut varma, oliko tuo tuli ystävällinen vai vihamielinen.

»Kyllä, paroni Byron. Teidän jalomielisyytenne tunnetaan laajalti näillä main. Siksi toivoin, että olisitte ehkä voineet auttaa myös minua. Ja jos olette halukas tekemään yhteistyötä kanssani, voimme keskustella lainan ehdoista ja korosta, jota mahdollisesti haluaisitte sille laittaa – «

Paroni pyöritteli päätään kuin merkiksi lopettaa puheeni hetkeksi.

»Hyvä Herra Astle.« hän keskeytti minut ja laskeutui sitten viimeisenkin portaan tullen aivan vierelleni, jolloin huomasin hänen olevan ainakin pään verran minua pidempi. Nyt erotin myös tarkemmin hänen kulmikkaat kasvonpiirteensä, hänen kalvakan ihonsa sekä hänen yllättävän terävältä näyttävät hampaansa.

»Olette tulleet pitkän matkan luokseni ja minun täytyy tunnustaa, että sosiaalinen elämäni on ollut harvinaisen kuihtunutta näinä päivinä. Pyydän siis, että jäisitte täksi yöksi minun seurakseni. Minulla on monta viihtyisää vierashuonetta sekä loputtomasti ruokaa ja virvokkeita. Samalla voimme laatia sopimuksen, joka hyödyttää meitä molempia.«

Hänen puhuessaan tunsin kuinka paroni tutki minua katseellaan päästä varpaisiin kuin arvioiden. Tunsin oloni vaivautuneeksi, joten sen enempää asiaa ajattelemta nyökkäsin hänelle vastaukseksi, sillä tiesin sen olevan minulle ainoa tilaisuus saada vihdoinkin laina, jolla voisin nostaa Astlen tilan ja nimen uuteen kukoistukseen.

En silloin vielä tiennyt, että tuo päätös sinetöisi kohtaloni ikuisiksi ajoiksi.

Kulkiessani paronin perässä pitkin tuon synkän, lähes aavemaisen talon kiemurtelevia käytäviä mietin, että sieltä puuttui jotain.

Nyt tiedän että sieltä puuttui elämä.

Iltamme kului kuin siivillä Blackwood Parkin kauniisti sisustetussa ruokasalissa, jossa paroni Byron kertoi villejä tarinoita menneisyydestään. Hän ei minusta vaikuttanut kovin vanhalta, mutta siihen nähden hän tuntui eläneen harvinaisen värikkään elämän, ainakin hänen kertomuksistaan päätellen, jos ne kaikki olivat totta. Hänen kasvonsa olivat yhä nuorekkaat, mutta hänen silmänsä taas olivat jollain tapaa vanhat, läpituokevat ja tummat kuin yö.

Paroni kertoi minulle syöneensä tukevan lounaan aiemmin ja siksi kieltäytyi kohteliaasti ruoasta ja viinistä, joita kaksi palvelijaa kantoivat huoneeseen aina silloin tällöin. Ihmettelin, miksei paroni suostunut edes juomaan aperitiivia kanssani, mutta nyt jälkepäin tiedän miksi. Hänen janonsa oli aivan toisenlainen.

Olinpa silloin typerä, olen miettinyt usein jälkepäin. Mutta kuinka minä olisin voinut tietää? En ollut ikinä edes kuullut heistä, tai meistä, miten ikinä tämä asia tulikaan ilmaista. Kuinka minä olisin siis voinut tietää tai edes aavistaa tuon illan tapahtumien kulkua? Olin väsynyt, olin loukussa ja olin menettämässä täysin kontrollin elämästäni. Ehkä siksi tein juuri ne päätökset, jotka sinä iltana tein ja joista olen kantanut useamman elämän mittaista taakkaa mukanani kaikki nämä vuodet.

Kun olin syönyt ja juonut vatsani täyteen, aurinko näytti jo laskeneen ulkona. Paroni pyysi palvelijoitaan vetämään paksut verhot ikkunoidensa edestä, jotta näkisimme ulos.

»Minä arvostan illan kauneutta, yön kauneutta. Se on kauneutta, jota moni ei näe – tai edes osaa katsoa. Se on kauneutta jota moni ei pidä päivän veroisena, mutta minusta se on kaksin verroin kauniimpaa. Tule, haluan näyttää sinulle puutarhani. Samalla voimme laatia sen sopimuksen, josta puhuimme aiemmin.« paroni sanoi hyväntuulisesti ja nousi sitten pöydästä.

Kun nousin ylös tuoltani huomasin, että olin tainnut juoda muutaman lasin liikaa viiniä ja huone pyörähti silmissäni hetkellisesti. Jotenkin kummallisesti minusta tuntui myös siltä, että Paroni seurasi edelleen jokaista liikettäni vaikei sanonutkaan asiasta mitään. Hän kulki huoneen poikki suurille lasioville ja avasi ne sitten selälleen. Elokuun raikkaus virtasi huoneeseen ja virkisti minua hetkellisesti.

»Tule, arvoisa herra Astle. On tullut aika opettaa teidät puhumaan ja kuuntelemaan pimeyden kieltä ja vain minä voin tämän sinulle opettaa.« hän sanoi ja hymyili minulle kohteliaasti, joskin aistin hänen olemuksessaan viekkautta.

Tämä oli kai se viimeinen varoitus joka minun olisi pitänyt osata lukea, mutta joka tuossa hetkessä vaikutti minusta vain kohteliaalta sananhelinää. Ja niin minä astuin vapaaehtoisesti minulle viritettyyn ansaan, pedon rehellisestä kutsusta. Niin, todellakin. *Rehellisestä*. Minun tuli aina muistaa, että hän antoi minulle vaihtoehdon, vaikkakin vasta kuolemani hetkellä.

Siksi en voisi ikinä oppia vihaamaan häntä, en oikeasti, vaikka kuinka vihaaisinkin sitä petoa, jonka hän minusta loi.

Kuljimme paronin valtavan puutarhan läpi, jossa kasvoi

villejä ruusuköynnöksiä, siististi leikattuja pensaita, sormustinkukkia ja joitain vieraampia kasvilajeja, joita en ollut nähnyt koskaan aiemmin.

»Osa näistä kasveista on tuotu kaukaa idästä.« paroni selitti minulle samalla kun huomasi ihmetykseni.

»Ne eivät yleensä pärjää meidän koleassa maassamme, mutta jostain syystä ne ovat aina kukoistaneet minun puutarhassani.« hän lisäsi sitten ylösti.

Huomasin pian, että aivan pihan perällä kohosi suuri labyrintti siististi leikattuine pensasseineen. Kuljimme koko ajan sitä kohti ja joka askeleelta se näytti kasvavan ylöspäin synkkää horisonttia vasten. Lopulta sen seinät nousivat lähes mustana meidän edessämme illan sinertävässä valossa. Olin nähnyt aikamani monia hienoja rakennuksia ja puutarhoja, mutta siihen mennessä Blackwood Park oli tehnyt minuun suurimman vaikutuksen.

Katseeni oli nyt naulittu puutarhan kauneimpaan jalokiveen, jopa satoja vuosia vanhaan labyrinttiin.

»Se on.. « aloitin, mutta pian huomasin etteivät sanat riittäneet kuvaamaan hämmästykseni.

»Henkeäsalpaavan kaunis? Kyllä. Ja vanha. *Hyvin* vanha.« paroni sanoi ja huomasin kuinka hänkin oli lumoutunut labyrintin hiljaisesta kauneudesta, vaikkakin hän oli varmasti nähnyt sen elämänsä joka ikinen päivä.

»Aina kun minulle tulee vieraita, tuon heidät tänne. Ja usein kisaamme siitä kuka selviää labyrintin toiselle puolelle kaikista nopeiten. He pitävät siitä paljon ja se on myös hyvä tapa kuluttaa aikaa.« paroni sanoi ja näin kuinka häilyvä, salaperäinen hymy viipyili hänen kalpeilla kasvoillaan hetken aikaa.

Kuvittelin mielessäni juhlapukuisia miehiä ja naisia

kirmaamassa pitkin labyrintin mutkikkaita käytäviä, nauraen ja kiljuen leikin riemusta. Mielikuva sai minut hymähtämään ääneen ja samassa Paronin käänsi taas katseensa minuun. Nyt se oli jokseenkin vaativa ja hyinen.

»Herra Astle, nyt kun kerran olemme täällä en voi olla kysymättä, haluaisitteko kenties kokeilla tätä leikkimielistä kisaa?« hän kysyi sitten ja pystyin aistimaan hänen olemuksessaan äkillisen muutoksen. Se lämminhenkinen kohteliaisuus, joka hänestä oli paistanut meidän illastaessamme ruokasalissa, oli nyt täysin poissa.

»No, miten on?« hän kysyi sitten vielä hieman kärsimättömästi ja osoitti oikealla kädellään kohti labyrintin tummana ammottavaa suuaukkoa.

Jälkeenpäin olen miettinyt, että ehkä hän luki huolen ja epäilyksen kasvoiltani, sillä sitten hän jatkoi lempeämmällä äänellä:

»Ei hätää, herra Astle, ette voi täysin eksyä. Minä tunnen tämän labyrintin kuin omat taskuni – ehkä paremminkin, ja lupaan että kuljen aivan sinun perässäsi.«

Hetken aikaa vielä empien astuin varovasti sisälle hämyiseen labyrinttiin. En nähnyt Paronia, mutta tunsin hänen kävelevän takanani, jossain minusta taaempana.

Kuljimme jonkin matkaa eteenpäin sanomatta sanaakaan toisillemme. Sitten hätkähdin, koska näin paronin äkkiä seisovan edessäni, enkä voinut käsittää mistä tämä oli yhtäkkiä ilmestynyt.

»Seuraa minua.« hän sanoi sitten vakavana.

Paroni ei ollut vähätellyt sanoessaan tuntevansa labyrinttinsa läpikotaisin. Seurasin häntä ja katsoin kuinka hänen tummansininen takkinsa liehui elokuisen alkuyön kevyessä tuulenvireessä. Hän tuntui kiristävän tahtiaan koko ajan ja minusta alkoi tuntua siltä, että hän yritti tahallaan jättää minut taakseen. Olin

vieläkin jokseenkin juopunut viinistä, jota olin nauttinut aiemmin ja huomasin myös senkin takia jääväni hänen vauhdistaan askel askeleelta.

»Paroni Byron?« yritin ilmaista huoleni, mutta sanani näyttivät hukkuvan jonnekin labyrintin yllä vellovaan raskaaseen hiljaisuuteen. Katsoin kuinka Paronin takin helma heilahti tuulessa vielä viimeisen kerran ennen kuin hän katosi taas yhden terävästi leikatun kulman taakse. Seurasin hänen liikkeitään niin hyvin kuin ikinä pystyin, ennen kuin ymmärsin hävittäneeni hänet kokonaan.

»Paroni Byron?« korotin ääntäni jonkin verran toivoen, että hän kuulisi minut ja ymmärtäisi että olin jäänyt hänestä pahasti jälkeen.

»Paroni Byron!« huusin uudestaan vain huomatakseni, ettei kukaan vieläkään vastannut kutsuuni.

Sitten tunsin kuinka teräksen vahvat, jääkylmät kädet tarttuivat äkisti niskaani. Kun käännyn ympäri näin paronin seisovan aivan takanani, pidellen nyt kiinni kaulastani toisella kädellään.

»Pelkään pahoin että kadotin teidät.. « sanoin sitten hieman arasti. Jokin miehen olomuodossa puistatti nyt minua. Hänen maidonvalkea ihonsa, hänen kylmät, teräväkyntiset kätensä, hänen äärimmäisen pistävä katseensa. Hänen hampaansa, jotka näyttivät yhä terävämmiltä yön kalpeassa valossa kuin aiemmin.

»Niinkö?« paronin sanoi sitten kylmästi ja katsoi minua lasittuneilla silmillään.

»Sepä on valitettavaa. Mutta kuten huomaat, *minä löysin sinut.*« hän lisäsi ja puristi otettaan kaulallani.

Samassa hän veti minut yhdellä voimakkaalla liikkeellä tiukemmin otteeseensa ja ennen kuin ehdin tehdä vastarintaa, hän toi

terävät hampaansa kaulalleni ja puri minua voimakkaasti. Tunsin kuinka ihoni rikkoutui aina kaulavaltimoon asti. Suustani pääsi kovaääninen valitus, joka oli ainoa ääni meitä ympäröivässä hiljaisuudessa. Vereni valui minusta ulos aina paronin suuhun ja sen myötä tunsin itseni koko ajan heikommaksi ja heikommaksi. Sitten paroni riuhtaisi itsensä irti kaulastani ja irrotti otteensa minusta, pudottaen minut maahan.

Korvissani kohisi. Maailmani oli epäselvä ja se pyöri silmissäni sekä hengittäminen tuntui todella vaikealta.

»Te, herra Astle, olette kadottaneet itsenne. Te olette kadottaneet kaiken sen, mikä oli teille joskus arvokasta. Te olette kadottaneet itsekunnioituksenne, sukunne kunnian sekä rakkauden, joka joskus toi elämällemme arvoa. Olette kadottaneet kaiken sen ilon, jota elämä joskus teille tarjosi. Nyt olette edessäni kuin jokin pahainen kulkukoira, joka valittaa yksin yössä ja tyytyy toisten jättämiin tähteisiin. Niinkö haluatte elää elämänne?» paroni puhui ja hänen äänessään oli nyt erilainen, jokseenkin tummempi sävy. Hän painotti sanojaan tarkasti niin, että varmasti ymmärtäisin niiden vakavuuden.

Sitten hän katsoi minua uudestaan ja jatkoi.

»Minä sen sijaan voin antaa sinulle vaihtoehtoja. Voin lopettaa kärsimyksesi tässä ja nyt ja laskea kankean ruumiisi maan poveen, jossa se lepää matojen ruokana niin pitkään kuin siitä on niille iloa. Tai voin antaa sinulle jotain parempaa, jotain arvokkaampaa; voin antaa sinulle kokonaan uuden elämän. Uuden todellisuuden. Maailman, josta et ole ikinä osannut edes haaveilla.« hän puhui ja samalla tunsin oloni koko ajan epätodellisemmaksi. Kehoni kärsi vakavasta verenhukasta ja menehtyisin sen takia hetkenä minä hyvänsä.

»Uuden elämän?« sain sitten lopulta kysyttyä.

Paroni laskeutui polvilleen viereeni ja nyt pystyin kuulemaan hänen raskaan hengityksensä aivan korvani vieressä. Siinä oli jotain luonnotonta.

»Kyllä, uuden elämän. Mutta sen vuoksi sinun tulee luopua kaikesta siitä, jota aiemmassa elämässäsi olit – nimestäsi, maistasi, omaisuudestasi, muistoistasi, elämästäsi. Jos annat minun luoda sinut uudestaan, sinun täytyy myös olla valmis muuttumaan. Ja jättämään tiettyjä asioita taaksesi.« hän sanoi.

En ymmärtänyt lainkaan mistä hän puhui, mutta jokin hänen sanoissaan tuntui puhuttelevan sydäntäni. Kuin hiljainen, tuttu ääni olisi kutsunut minua luokseen, toivottanut minut tervetulleeksi kotiin ja sanonut kaiken kääntyvän taas hyväksi.

»Kaikki rahahuolesi olisivat ohitse etkä olisi enää yksin maailmassa vaan sinulla olisi uusi perhe sekä katto pääsi päällä ja kaikki tarvitsemasi mukavuudet. Voit valita tämän tai sitten voit valita tyhjän pimeyden, arkuttoman ruumiin, joka mätäneee yksin maassa kenenkään sitä kaipaamatta. Mutta sinun täytyy valita. Kerro siis mikä on valintasi, ja tee se nopeasti ennen kuin kehosi antaa periksi ja vie sinut minun ulottumattomiini.« paroni sanoi, jonka jälkeen tunsin taas pakottavaa kipua kaulallani kohdassa, johon paroni oli aiemmin iskenyt hampaansa.

»Valitsen...« sanoin äänellä, joka oli enää pelkkä kuiskaus ja jouduin todella taistelemaan että pystyin puhumaan lainkaan.

»...tämän uuden elämän.« sain viimein sanottua.

Hymyilikö paroni yössä? Sitä oli vaikeaa sanoa. Luulen kuitenkin nähneeni jonkinlaisen voitonriemuisen hymyn tämän kasvoilla ennen kuin hän puri ranteensa ihon rikki ja valutti sitten kylmää, lähes mustaa vertaan suuhuni. Aluksi se maistui hirveältä,

mutta hetken päästä tunsin sen virtaavan suonissani, ravitsevan minua, *muuttavan minua*.

Pian tunsin poistuvani kehostani. Hetken ajan oloni oli kevyt kuin höyhenellä ja tunsin putoavan miljoonien tähtien keskeltä tummalta yötaivaalta. Kuulin yöperhosten siipien pilkkovan ilmaa, lepakoiden huudot, yöllisten petolintujen hakkaavat siipien iskut. Olin elossa ja olemassa ja en ollut. Sitten tunsin kuinka tuo kylmä neste tippui yhä kasvoilleni, valui siitä yhä suuhuni ja kun nyt maistoin sitä se oli makeinta ja houkuttelevinta nektaria mitä olin koskaan eläessäni maistanut. Halusin sitä lisää. Join itseeni tuota juovuttavaa nestettä kunnes tunsin raskaan painalluksen rinnassani ja avasin silmäni. Samassa olin taas paroni Byronin kanssa labyrintissa.

»Tervetuloa minun maailmaani.« hän sanoi ja piilotti ranteensa sitten taas hitaasti silkkipaitansa alle. Sitten hän auttoi minut jaloilleni ja katsoi syvälle silmiini ja silloin tunsin, kuinka hänen katseensa puhui minulle. Tällä kertaa se riemuitsi. Se iloitsi nähdessään minut – tuon uuden version itsestäni, jonka hän oli juuri luonut.

Sanomatta sanaakaan paroni lähti kävelemään pois päin labyrintista ja seurattessani häntä tunsin yhtäkkiä että kaikki oli nyt toisin. Jollain tapaa tunsin hänen jokaisen askeleensa niin kuin ne olisivat olleet omani, tiesin mitä jokaisen kulman takana oli, näin kauemmas kuin ikinä aiemmin ja kuulin jokaikisen äänen, joita tuuli kantoi korviini.

Olin syntynyt uudestaan.

Olin syntynyt *pimeyteen*.

II

Pian huomasin, että vain muutamassa hetkessä kaikki maailmassani oli muuttunut ja ymmärsin tulleeni elämäni kääntöpuolelle. En vielä käsittänyt paljoakaan asioiden kulusta tai siitä, mitä olin juuri kokenut paroni Byronin kanssa hänen uhkaavasti mutkittelevassa labyrintissaan jonne varmasti moni sielu oli eksynyt ja jäänyt sille tielleen.

Raadeltuna, unohdettuna, pakotettuna.

Emme vaihtaneet sanaakaan paronin kanssa palatessamme takaisin talolle, jonka terävä siluetti piirtyi nyt vasten öistä taivasta. Katselin kuinka paronin tummat hiukset ja takki kiilsivät yön sinisessä valossa. Maailma tuntui äkkiä hyvin erilaiselta, jotenkin suuremmalta mutta samalla ontommalta. Tuntui siltä että koko maailma oli muuttunut kanssani.

Kun seuraavan kerran astuimme sisään taloon, minusta tuntui että tunsin sen läpikotaisin. Sen pölyiset huoneet, sen hiljaiset käytävät ja salaovet, jotka johtivat yhä syvemmälle sen pimeyteen. Ullakon koiperhosineen ja kellarin rotanraatoineen. Olin joka paikassa samaan aikaan vaikka tiesinkin seisovani paronin kanssa siinä samaisessa ruokasalissa, jossa olin vasta nauttinut illallista jokin aika sitten.

»Olet varmasti jo kokenut muutoksen itsessäsi.« hän rikkoi hiljaisuuden vihdoinkin välillämme ja katsoi minuun sitten kysyvästi.

»Mitä minulle oikein tapahtui tuolla? Mitä sinä teit minulle?« kysymykset tulvivat suustani ennen kuin edes ymmärsin puhuvani.

»Haluatko, että näytän sinulle?« paroni kysyi sitten kuulostaen salaperäiseltä kuten joka kerta kun hän puhutteli minua.

Nyökkäsin hänelle ja hän tarttui illallisen jäljiltä vielä likaiseen veitseen ja tuli se kädessä luokseni. Sitten hän tarttui ranteeseeni ja viilsi yhdellä napakalla vedolla ihon rikki. Olin järkyttynyt, mutta vielä enemmän ihmeissäni, kun haava umpeutui silmieni edessä lainkaan verta vuotamatta.

»Mitä tämä on!« huusin lähes hysteerisenä.

»Miksi sinä olet minut muuttanut? Ja mikä sinä olet?«
jatkoin.

Hämmennykseni näytti osittain vain viihdyttävän paronia ja pian hän nyökkäsi kohti oviaukossa seisovaa nuorta miestä ja naista, jotka olivat tarjoilleet meille illallista aiemmin. He olivat nyt kummatkin pukeutuneet eri tavalla kuin milloin olin viimeeksi nähnyt heidät samaisessa ruokasalissa.

»Heidän täytyy olla juonessa mukana.« ajattelin epätoivoisesti. Mikä ikinä se olikaan. Ja tiesinkö varmasti mihin minä olin oikein ryhtynyt?

»Sinä olet nyt yksi meistä, Jonathan.« paroni sanoi poistuen sitten luotani ja kävellen huoneen poikki ilmeisesti esitelläkseen minut vielä noille kahdelle tuntemattomalle henkilölle, joiden olin alunperin luullut olevan osa hänen henkilökuntaansa.

»Ovatko hekin siis..? Oletteko te kaikki..?« sain lopulta kysyttyä vaikkakin kaikki tapahtunut tuntui minusta yhä hyvin epätodelliselta.

»Yön lapsia, pimeydestä syntyneitä. Voi kyllä, me olemme kaikki yhtä samaa perhettä.« paroni sanoi katsoen minua suoraan silmiin ja jokin minussa sanoi hänen puhuvan totta.

»Mutta, paroni Byron..., aloitin mutta tämä keskeytti

minut.

»Voit kutsua minua Aldeniksi tästä lähtien. Se on minun nimeni ja sillä nimellä kaikki muut minua puhuttelevat. Sinullekin pitää pian keksiä uusi nimi nyt kun sinä et enää ole, no.. sinä.« hän sanoi mietteläästi ja käveli sitten hitaasti ympäri huonetta.

»Olenko kuollut?« kysyin.

Aldeniksi juuri esittäytyneen miehen suusta pääsi hiljainen naurahdus.

»Et oikeastaan.« hän vastasi.

»Olenko sitten vielä... elossa?« jatkoin.

Alden pyöritti päätään.

»Et täysin niinkään.« hän vastasi sitten.

»Sekä kaiken tämän muutoksen keskellä sinun tulee vielä osoittaa olevasi luottamukseni arvoinen. Osoittaa minulle, onko sinusta todella olemaan yksi meistä. Ja sinun on myös hyvä tietää, että vain osa selviää tästä kokeesta, johon aion sinut juuri laittaa.« hän puhui ja piti minut samalla tiukasti katseessaan. Siinä ei ollut nyt lainkaan lämpöä kuten aiemmin meidän istuessamme samassa huoneessa.

»Entä mitä tapahtuu jos en selviä tästä kokeesta?« kysyin sitten.

Alden käveli luokseni ja laski oikean kätensä olkapäälleni.

»Siinä tapauksessa... « hän aloitti, mutta pysähtyi sitten osoittamaan huoneen toisella puolella seisovaa miestä ja naista.

»Siinä tapauksessa he lävistävät sydämesi hopeisella tikarilla ja sinä muutut tomuksi, yhdeksi hiljaiseksi henkäykseksi ikuisuudessa ja siten lakkaat olemasta.« hän jatkoi ilmeikään värähtämättä. Vaikkakin hänen sanansa olivat raskaat, silti ne putosivat hänen huuliltaan kevyesti.

Kohtalo johdattaa varakkaasta
suvusta lähtöisin olevan Jonathan
Astlen Blackwood Parkiin paroni
Alden Byronin luokse, jonka
rahallista apua tämä tarvitsee
selviytyäkseen sekä pelastaakseen
sukunsa nimen nöyryytykseltä.
Tämän aristokraattisen vampyyrin
tapaaminen muuttaa hänen elämänsä
täysin ja johdattaa hänet myöhemmin
mystisen synkkiin seikkailuihin
elävien ja kuolleiden maailmaan.

'Pimeydestä syntyneet' edustaa
klassista kauhukirjallisuutta, joka
sijoittuu 1800-luvun Englantiin ja
Keski-Eurooppaan. Kirjailija Amanda
Aalto on julkaissut sen lisäksi kaksi
aiempaa teosta; Harhakuvia (2022)
ja Voyager (2023).

